

THÀNH CÔNG GILLETTE

Người đã dạy tôi rằng cả một đời cũng không đủ để tìm ra nó.

Trong kết quả.

Trong con số.

Trong thị trường.

Trong những lần thăng chức.

Trong những đất nước tôi đi qua.

Trong những chức danh in trên danh thiếp của tôi.

Tôi tưởng nó là đỉnh núi.

Rồi tôi phát hiện nó là cái bóng.

Tôi càng chạy nhanh, nó càng lùi xa.

Nó vốn chẳng phải thứ để đuổi theo.

Thế là tôi đổi nghề.

Tôi thôi săn đuổi nó.

Tôi bắt đầu quan sát.

Con người.

Những câu chuyện.

Những thất bại.

Những cơ hội bỏ lỡ.

Đàn bà.

Nhất là đàn bà.

Và rồi tôi hiểu ra một điều chưa trường nào từng dạy tôi.

Tôi cần con đường.

Không có nó, tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu.

Thành công không phải một cuộc chinh phục.

Nó là một sự công nhận.

Người ta không giành lấy nó.

Người ta nhận nó.

Người đàn ông không tự quyết lúc nào mình đã tới nơi.

Cuộc đời quyết.

Và đôi khi cuộc đời mang gương mặt một người đàn bà.

Vì thế tôi ngờ một điều rất giản dị.

Rằng thành công không chờ tôi ở đâu đó.

Rằng nó không nấp sau một bản hợp đồng, một cuốn sách, một giải thưởng hay một con số. Nó sẽ đến.

Lặng lẽ.

Không báo trước.

Không kèn trống.

Từ một người đàn bà.

Khi nàng quyết định.

Và nàng sẽ không bao giờ nói tiếng Ý.

Ferdinando